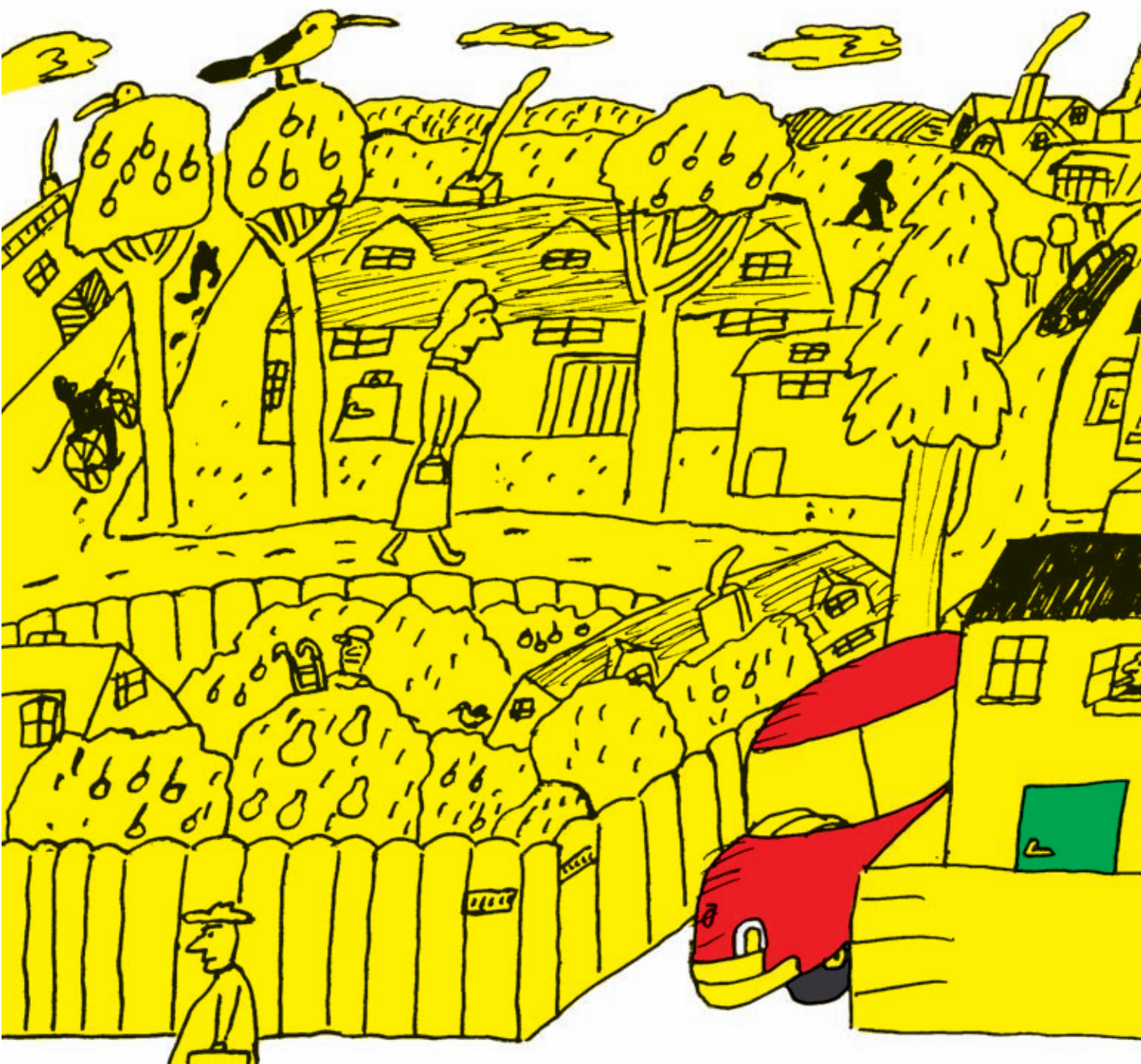

Zrození maxipsa Fíka

Za lesem je domeček, v tom domečku chlapeček... – ale s tím by nebyla žádná legrace. To spíš s jeho sestrou. Jmenuje se Alenka, ale když ještě neuměla skoro vůbec mluvit, začala si

říkat Ája. Když už uměla mluvit trošku víc, řekla tatínkovi:

„Tatí, já byfem chtěla pfa.“

Ona totiž ještě neuměla říct S.

„Říká se Já bych,“ poučil ji tatínek.

„Já bych,“ opakovala. „Ale chtěla byfem pfa.“

„A když se něco chce, musí se říct Prosím!“

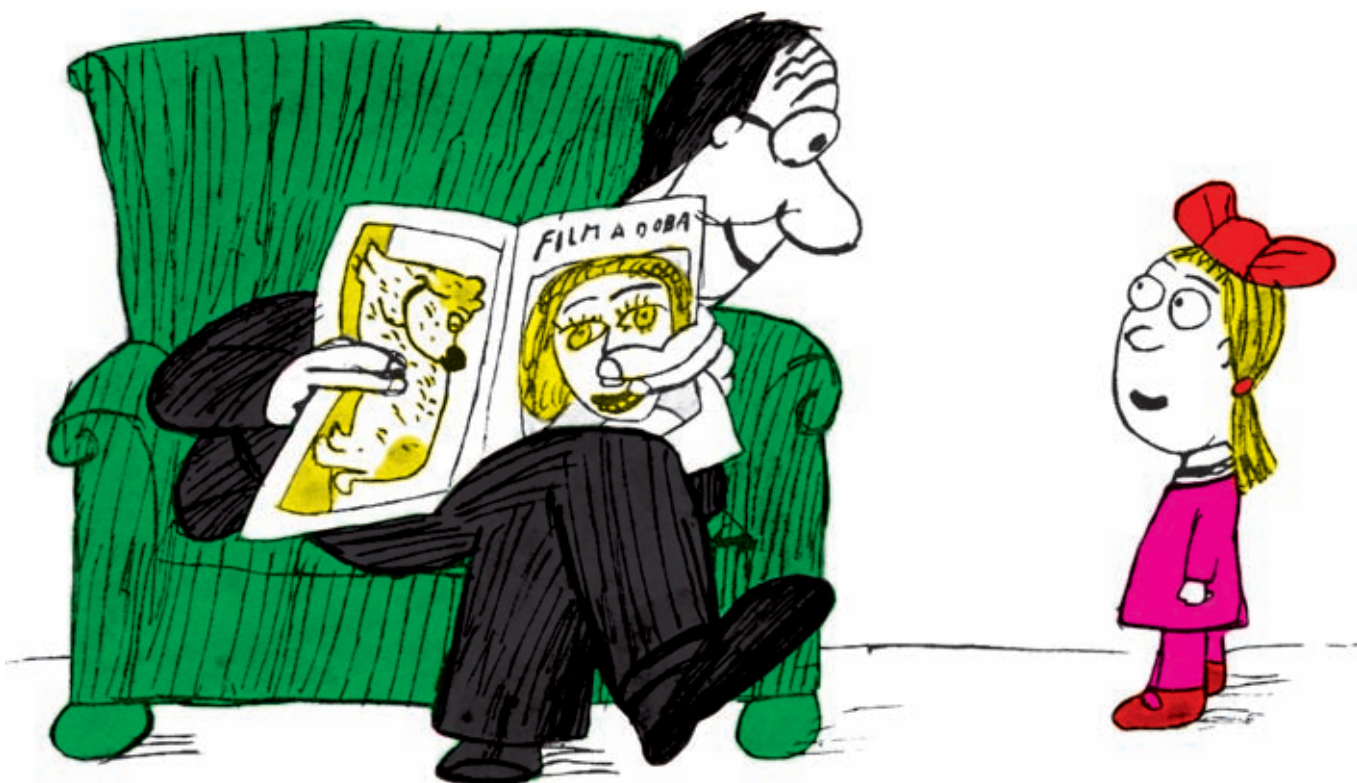
„Pfofím,“ řekla Ája.

Ale tatínek jí toho psa stejně koupil. Totiž psa: takové malé, roztomilé štěňátko. Bylo ještě mnohem menší než Ája.

Neumělo ještě vůbec nic, ani pořádně štěkat.

„Jmenuje se Rek,“ oznámil tatínek.

„Fek,“ opakovala Ája. Protože ještě neuměla říct to R.

„Rek!“ rozzlobil se tatínek. „Rek, a ne Fek! To už mu můžeš rovnou říkat Fík!“

No a proč ne? Ája začala pejskovi říkat Fík. Protože F – to zase uměla dobře!

Nejdřív dali Fíka do krabice od bot – ale druhého dne už mu byla malá. Nějak moc rychle rostl.

„Dáme ho do starého košíku,“ rozhodla maminka. A dali. Jenže štěně ukrutně moc jedlo. Za den spořádal malý Fíček

tři ucháče mléka a najednou vyrostl, že už to nebyl Fíček,
nýbrž Fík. Opravdový Fík.

Nikdo už na něm nepoznal, že je to ještě štěně.

Košík mu byl samosebou malý, a tak mu tatínek udělal z prken
boudičku. Fíkovi se tuze líbila, protože byla tak veliká,
že v ní mohl i vrtět ocasem.

Bydlel v ní tři dny a tři noci.

Čtvrťou noc ale slyšeli ze dvora mocné vrzání,
sténání a praskání.

„Zloději!“ vylekal se tatínek, popadl brokovnici, v pyžamu
vzběhl do tmy a neohroženě volal: „Ruce vzhůru!“
Jenže oni to nebyli zloději. Byl to Fík. Tedy přesně řečeno –
Fíkova bouda. Už mu zase začala být malá a celá na něm
popraskala.

Fík chodil se zbytky puklé boudy po dvoře a tloukl do plotu, aby z něj prkýnka opadala.

Zrovna jako kdyby se z té boudy klubal.

„Taková pěkná boudička to byla,“ litoval tatínek, „a nebyla ještě vůbec obnošená!“

Pejsek pořád rostl a rostl a už to vůbec nebyl pejsek, ale pořádný pes. Nebo spíš velepes.

„To snad je nějaký psí Otesánek,“ bědoval tatínek.

„Já mám strach, že jednou sní sedláka s trakařem,
fůru s jetelem a tak dále.“

A udělal Fíkovi novou boudu, ještě větší.

Asi tak na dva psy.

Ája samozřejmě také rostla, ale zdaleka ne tak rychle jako Fík.

Pořád se ještě vešla do postýlky.

A naučila se říkat R. Měla z toho takovou radost, že místo mléko říkala mréko a místo podlaha podraha.

Ale Fíkovi už říkala pořád Fík, protože on už by na nic jiného asi neslyšel.

Fík se naučil pořádně štěkat a vyrostl tak, že už mu byla malá i ta bouda pro dva psy. Jednou takhle z ní vylezl, vypil vědro mréka – a pak už se do boudy zkrátka nevešel.

„Jé, ten už je velikej!“ řekla Ája.